

Arrest

nr. 243 622 van 3 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. BRIJS
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 maart 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die loco advocaat B. BRIJS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij werd op 17 december 1974 geboren en bezit de Albanese nationaliteit.

Op 7 maart 2020 werd de verzoekende partij aangehouden door de politiediensten van de politiezone Brussel-Zuid. Een administratief rapport werd opgesteld voor illegaal verblijf en inbreuk op de arbeidswetgeving (illegale arbeid). Op dezelfde dag werd een formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling opgesteld.

Op 8 maart 2020 geeft de gemachtigde van de bevoegde Minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af en legt hij de verzoekende partij een inreisverbod op met een termijn voor twee jaar. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Zuid op 08.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: L.

geboortedatum: 17.12.1974

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.61 .L3.011791/2020)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Dirk Nevelsteen, attaché, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas de betrokkene, B., L., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas vanaf 08.03.2020."

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod en is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van de zone Zuid op 08.03.2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : L.

geboortedatum : 17.12.1974

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.03.2020 gaat gepaard met dit in reisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.61.L3.011791/2020)

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en te werken zonder arbeidskaart noch single permit Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Op 10 maart 2020 heeft de verzoekende partij een vrijwillige vertrekverklaring getekend.

De verzoekende partij werd op 18 maart 2020 vrijgesteld van het Centrum van Merksplas.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/14, §1 en §3, 1° en 3° iuncto artikel 1, §1, 11° en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“1. De Dienst Vreemdelingenzaken grondt zich op artikel 74/14, § 3, 1° Vw om te besluiten om geen termijn van vrijwillig vertrek toe te staan, en om de beslissing tot terugleiding te rechtvaardigen, nl. omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

Sinds de wetswijzing van 21 november 2017, wordt het begrip “risico op onderduiken” gedefinieerd in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet, en werden in § 2 “objectieve criteria” vastgesteld op grond waarvan het risico op onderduiken kan worden aangenomen.

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als “het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Daarenboven houdt het risico op onderduiken in dat er een actuele en reële vrees is dat verzoeker zich zal trachten te onttrekken aan de terugkeerprocedure, reden waarom hem geen termijn van vrijwillig vertrek wordt gegeven, en een beslissing tot terugleiding wordt genomen. Overeenkomstig de voorbereidende werken moet het risico actueel zijn, “om te vermijden dat het bestaan van het risico op onderduiken gebaseerd is op een objectief criterium dat te oud is, zonder dat er rekening wordt gehouden met de evolutie van de situatie of van het gedrag van de betrokkene”. Ook moet het risico reëel zijn. Dit betekent “dat het kan worden geverifieerd en dat de feiten die gebruikt worden om het risico vast te stellen op afdoende wijze worden vastgesteld”.

2. Verwerende partij meent dat er een risico op onderduiken is omdat de volgende twee objectieve criteria zouden zijn voldaan:

- *“1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan*
- *3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*

2.1. Met betrekking tot het eerste objectief criterium, stelt de beslissing “betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.”

Deze motivering houdt echter geen steek.

Immers, verwerende partij betwist niet uitdrukkelijk dat verzoeker slechts 17 dagen in België verblijft. Verzoeker, die een Albanese onderdaan is, is vrijgesteld van de visumplicht en mag derhalve gedurende 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenzone verblijven zonder visum, overeenkomstig Verordening 2018/1806 van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het

bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

Derhalve was verzoeker er geenszins toe gehouden om zijn verblijf te trachten te regulariseren, aangezien hij nog steeds in wettig verblijf was op het moment dat het bevel werd genomen.

Ook al meende verwerende partij dat verzoeker langer in België verblijft dan wat hij verklaarde, en derhalve wel degelijk zijn verblijf had moeten trachten te regulariseren, dan nog blijkt dit niet uit de motivering van de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist de verklaringen van verzoeker immers niet.

Nergens uit de beslissing blijkt dat verwerende partij uitdrukkelijk meent dat hij langer in België zou zijn dan 17 dagen. Immers, het bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond op artikel 7, alinea 1, 1° en 8° Vreemdelingenwet, d.i. omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, en omdat hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

De gegeven motivering hieromtrent luidt enkel als volgt:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.61.L3.011791/2020)

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van artikel 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Ook hieruit blijkt niet dat verwerende partij betwist dat verzoeker langer in België verblijft dan 17 dagen, noch dat verwerende partij meent dat hij niet in wettig verblijf is.

De motivering m.b.t. het risico op onderduiken op grond van artikel 1, § 2, 1° is derhalve niet gesteund op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen, zoals nochtans vereist om te voldoen aan de materiële motiveringsplicht (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Aangezien deze motivering niet rechtsgeldig is, kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zich bevindt in een situatie zoals voorzien in artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

Derhalve is niet voldoende aangetoond dat er een risico op onderduiken bestaat.

2.2. Met betrekking tot het tweede criterium, bepaalt verwerende partij: “betrokkene heeft zich niet aangemeld binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert”.

Verzoeker betwist niet dat hij zich niet heeft aangemeld binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, maar hij meent dat dit element alleen niet voldoende is om te concluderen dat een risico op onderduiken bestaat in zijn hoofde.

In de voorbereidende werken van artikel 1, § 2 wordt benadrukt dat het voldaan zijn van één of meerdere objectieve criteria op zich alleen niet kan volstaan om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Parl. St., Kamer 2016-17, Doc. 54 no. 2548/001, p. 19). Zoals ook onderstreept in het Terugkeerhandboek van de Europese commissie, moet elke automatische aanname van een risico op onderduiken vermeden worden (Terugkeerhandboek, puntje 1.6). Elke individuele situatie moet immers in zijn totaliteit worden onderzocht.

Echter, het feit alleen dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen drie dagen na zijn binnenkomst, betekent geenszins dat hij niet meewerkt met de autoriteiten. Dit is een stereotiepe motivering die van toepassing is op de overgrote meerderheid van de vreemdelingen in België.

Ook deze motivering is niet voldoende om aan te tonen dat er een risico op onderduiken bestaat.

2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de gegeven motivering de beslissing tot het niet toekennen van een vrijwillige termijn van vertrek, en de beslissing tot terugleiden, niet kan onderbouwen.

De bestreden beslissing is derhalve genomen in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling.

Derhalve is onvoldoende aangetoond dat er geldige redenen zijn om verzoeker geen vrijwillige termijn van vertrek te geven, en een beslissing tot terugleiding te nemen. Een schending van artikel 74/14, § 1 en § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn kan bijgevolg worden aangenomen.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven.⁴ Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing waardoor het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt werd.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Verzoekende partij voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partij toont echter niet aan dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van de bestreden beslissingen.

4. Wat betreft de bijlage 13 septies, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van Artikel 7, eerste alinea 1 van de Vreemdelingenwet die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”
Meer bepaald:

“ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;”

De bestreden beslissing motiveert inderdaad concreet op dit vlak:

“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV BR.61.L3.011791/2020) »

De beslissing is geldig gemotiveerd in zoverre zij zich baseert op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat verzoekende partij zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevindt.

Verzoekende partij is van oordeel dat zij als Albanese onderdaan vrijgesteld is van de visumplicht en derhalve 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenzone kan verblijven zonder visum, overeenkomstig Verordening 2018/1806 van 14 november 2018. Alhoewel zij als Albanese onderdaan inderdaad geen visumplicht heeft, moet zij ook nog aantonen, met geldige bewijsmiddelen, dat zij minder dan 90 dagen op het Belgisch grondgebied verblijft, wat niet gedaan wordt in het huidig verzoekschrift. Verzoekende partij verklaarde dat zij enkel sinds 17 dagen op het Belgisch grondgebied was maar heeft niet aangetoond, via een geldig bewijsmiddel of haar paspoort, op welke datum zij in het Rijk binnenkwam. Verzoekende partij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn.

Wat betreft het artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet wordt dit motief niet betwist worden door verzoekende partij.

Het eerste motief, gebaseerd op punt 1°, is voldoende om de eerste bestreden beslissing te gronden.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekende partij zich in een situatie bevindt die overeenstemt met het 1° punt van deze bepaling en beschikt derhalve niet over enige beoordelingsvrijheid en dient een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren vermits verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft wat evenmin betwist wordt in het ingediende verzoekschrift.

Het Grondwettelijk Hof heeft er tevens aan herinnerd in het arrest van 11 juni 2015 dat de minister of zijn afgevaardigde gehouden is tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de vreemdeling zich in een onregelmatige situatie bevindt en meer bepaald in de hypothese zoals bedoeld in artikel 7, alinea 1, 1°.

Het motief ten aanzien van de schending van de openbare orde is ten overvloede. De beslissing is geldig gemotiveerd in zoverre zij zich baseert op het artikel 7, alinea 1, 1° van de Wet en de vaststelling dat verzoekende partij zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevindt.

Volgens de theorie van de veelvuldigheid aan motieven, dient Uw Raad de beslissing niet te vernietigen die op twee of meer motieven gestoeld is waarvan één of enkele niet rechtsgeldig zou zijn wanneer blijkt dat de administratie dezelfde beslissing genomen zou hebben wanneer zij enkel het of de wettige redenen zou weerhouden hebben.

5. Ten aanzien van de redenen waarop de beslissing gebaseerd is om aan verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek toe te staan, komt het gepast voor om aan te gewezen dat het middel op dit punt faalt. Immers de beslissing om een termijn van nul dagen te laten aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten is een uitvoeringsmaatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten die niet vatbaar is voor beroep.

Ten laatste heeft verzoekende partij geen belang bij het opwerpen van het middel dat zij ontwikkelt vermits er op 18 maart 2020, toen zij werd vrijgelaten van het Centrum van Merksplas, haar een termijn van 7 dagen voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

Verwerende partij stelt ten overvloede vast dat de bestreden beslissing in rechte en in feite geen termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoekende partij toestaat.

Het risico op onderduiken is gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de wet. Dit artikel verwijst naar artikel 1, §2 van de wet en in casu naar artikel 1, §2, 1° en 3°.

Artikel 1, §2 bepaalt dat er een risico op onderduiken is wanneer :

“1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

(...)

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Betrokkene beweert sinds 17 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

Verzoekende partij betwist het tweede punt niet maar wel het eerste punt. Volgens haar is zij als Albanese onderdaan vrijgesteld van de visumplicht. Alhoewel zij als Albanese onderdaan inderdaad geen visumplicht heeft, moet zij ook nog aantonen, met geldige bewijsmiddelen, dat zij over een geldig paspoort bezit met een geldig visum, dat zij sinds minder dan 90 dagen op het Belgisch grondgebied is, wat niet gedaan wordt in het huidig verzoekschrift. Verzoekende partij verklaarde dat zij pas sinds 17 dagen op het Belgisch grondgebied was maar heeft niet aangetoond, via een geldig bewijsmiddel of haar paspoort, op welke datum zij in het Rijk binnenkwam. Verzoekende partij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn. (...)”

2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

Te dezen blijkt dat de verzoekende partij zich in het eerste middel uitsluitend richt tegen de beoordeling in de bestreden beslissing wat betreft de in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten af te wijken van de in § 1, eerste lid, van dat artikel voorziene termijn van 30 dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en daarbij met toepassing van § 3 van hetzelfde artikel geen enkele termijn te geven.

De Raad stelt echter vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 maart 2020 een verklaring van vrijwillig vertrek heeft getekend; dat zij op 18 maart 2020 werd vrijgesteld uit het gesloten centrum en dat haar op dat moment een termijn van zeven dagen werd toegekend om het grondgebied te verlaten.

Door de verzoekende partij een termijn van zeven dagen toe te kennen heeft de verwerende partij de beslissing tot afwezigheid van de termijn impliciet, doch zeker ingetrokken. Wanneer de overheid, zonder daartoe gedwongen te zijn, op grond van een nieuw onderzoek een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van haar wil uitmaakt (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Gezien op de impliciete intrekking van de beslissing tot afwezigheid van een termijn, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar kritiek. Daarnaast kan ten overvloede worden vastgesteld dat er reeds meer dan een maand is verstreken sedert de kennisgeving van de bestreden beslissing, zodat zelfs niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij haar grief dat de verwerende partij haar een termijn had dienen toe te staan om het land te verlaten, nu het vaststaat dat de maximum termijn ruimschoots verstreken is en de verzoekende partij nog steeds het grondgebied niet heeft verlaten.

Tevens heeft de Raad van State reeds gesteld dat: *“de termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten in(houdt) dat geen gedwongen verwijdering mogelijk is maar (...) geenszins (impliceert) dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt”* en *“Verzoekers kunnen geen belang laten gelden bij hun (...)beroep. Het enige (...)middel heeft immers uitsluitend betrekking op de beoordeling (...) van een uitvoeringsmodaliteit van het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (nl. de termijn om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel).”* (RvS 20 juni 2017, nr. 238.569)

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet laat de verzoekende partij na uiteen te zetten waaruit de aangegeven schending zou bestaan. Zoals hiervoor uiteengezet is het eerste middel enkel gericht tegen de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het eerste middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955, van artikel 74/13 van de wet van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat “bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Deze bepaling vormt bovendien de afspiegeling in Belgisch recht van artikel 3 van het EVRM. Uit de voorbereidende werken van deze bepaling blijkt met name dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet mag worden genomen indien de effectieve terugkeer een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt (zie Par. St. Kamer 2011-12, nr. 1825/001, 17 en 24).

De bestreden beslissing dient bijgevolg ook beoordeeld worden in het licht van het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Paposhvili v. België, E.H.R.M. 13 december 2016 41738/10).

De Grote Kamer besliste bij Paposhvili dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden kan worden “indien er grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling in zijn herkomstland zou krijgen”{Paposhvili v. België, E.H.R.M. 13 december 2016 41738/10, §183).

Het risico op een vernederende behandeling dient door de lidstaten steeds grondig onderzocht te worden.

Het is de plicht van de lidstaten om via adequate procedures de persoon te beschermen en dus een onderzoek naar het risico uit te voeren.

Deze onderzoeksplicht houdt in dat de lidstaten de gezondheidstoestand van de betrokkene voor de verwijdering dienen te vergelijken met de gezondheidstoestand die zou optreden in het bestemmingsland indien de betrokkene er naartoe gestuurd zou worden (§187-188).

4. De bestreden beslissing werd genomen op 08.03.2020. Op dat moment was de epidemie van het COVID-19 epidemie reeds uitgebroken in Italië, en werd zelfs het volledige Noorden van Italië in quarantaine geplaatst (stuk 4).

Albanië, waar verzoeker van afkomstig is, is een buurland van Italië, en het is geen geheim dat een groot aantal Albanezen in Italië woont en werkt (stuk 5). Het risico op besmetting vanuit Italië is dan ook bijzonder groot.

Derhalve nam de Albanese regering op 09.03.2020 de beslissing om alle scholen te sluiten, en alle vluchten en boottransport vanuit Italië te annuleren.

Anderzijds waren er in België ook reeds besmettingen vastgesteld, en slechts enkele dagen later werden verregaande maatregelen genomen door de overheid om de epidemie in België een halt toe te houden.

Het is dan ook zeer problematisch dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met dit element bij het nemen van de beslissing. Immers, stelt zich de vraag of

een gedwongen verwijdering van verzoeker hetzij hemzelf in gevaar brengt, aangezien hij in Albanië besmet zou kunnen geraken, hetzij de Albanese gezondheidszorg, aangezien geenszins werd onderzocht of hij al dan niet besmet was met het COVID-19 virus.

Dat hier niet eens melding van wordt gemaakt, getuigt aan een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579). Het legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat verder ook de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WDNANTS, G. BOLA-SAMBI-BOLOKOL, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, "De algemene beginselen van behoorlijk bestuur" in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Derhalve heeft verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door het nemen van bestreden beslissing zonder deze op zorgvuldige wijze voor te bereiden.

In het licht van deze elementen had de analyse van de conformiteit van de beslissing tot verwijdering met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet tot een verschillende conclusie kunnen leiden, minstens had dit element in rekening moeten worden genomen.

Bovendien heeft verwerende partij niet voldaan aan haar onderzoeksplicht die voortvloeit uit artikel 3 EVRM aangezien niet onderzocht werd of verzoeker het risico loopt op een vernederende behandeling in geval van terugkeer gelet op deze algemene medische toestand.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de beslissing in strijd is met artikel 74/13 Vw, artikel 3 EVRM, en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo motiveert de verwerende partij "Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit de vragenlijst die door de verzoekende partij werd ingevuld blijkt inderdaad dat zij verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben in België, alsook geen medische problemen te hebben. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de COVID-19 pandemie, doch maakt geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. De verwerende partij heeft met andere woorden bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden met de elementen, vermeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de COVID-19 pandemie bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing dateert van 8 maart 2020 en dat er op dat moment nog geen sprake was van een pandemie. De verzoekende partij heeft overigens ook op geen enkel moment melding gemaakt van een angst voor besmetting door het coronavirus. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat er in Italië op dat moment reeds besmettingen bekend waren en dat een lockdown werd afgekondigd op 9 maart. Betrokkene is van Albanese nationaliteit en niet van Italiaanse nationaliteit, zodat zij niet dienstig kan verwijzen naar de situatie die toen in Italië van kracht was. De situatie in Italië heeft ook geen speciale invloed op Albanië, zij zijn ook geen aangrenzende landen. Bovendien werd de verzoekende partij vrijgesteld op 10 maart 2020 nadat zij zelf verklaarde vrijwillig te willen terugkeren. Van een gedwongen verwijdering is dus geen sprake en evenmin blijkt uit de ondertekening van de verklaring vrijwillige terugkeer dat de verzoekende partij op dat ogenblik een angst had om naar haar land van herkomst terug te keren. Hoe dan ook is de verzoekende partij ten gevolge van het later sluiten van de landsgrenzen niet kunnen terugkeren. De verzoekende partij toont ook niet aan dat de situatie in Albanië erger zou zijn dan die in België. Inmiddels is de situatie geheel gewijzigd en werden de landsgrenzen naar Albanië opnieuw geopend. De verzoekende partij toont niet aan dat de coronacrisis in Albanië en een terugkeer naar haar land tot een risico op basis van artikel 3 van het EVRM zal lijden.

Het tweede middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

In een derde middel dat gericht is tegen het inreisverbod voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of (■ ■)"

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State zijn de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod echter twee afzonderlijke beslissingen (zie RvS 30 mei 2017, nr. 238.349), en dienen zij dus ieder afzonderlijk afdoende gemotiveerd worden.

Het inreisverbod is echter louter het resultaat van een knip- en plakwerk van het bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de "relevante" passages uit het bevel in een andere volgorde worden hernomen (soms zelfs tweemaal) in de motivering van het inreisverbod, zonder dat hier enige coherentie in te vinden is. Dit getuigt van het gebrek aan zorgvuldigheid waarmee verwerende partij de bestreden beslissing heeft voorbereid.

Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om te begrijpen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd, en al helemaal waarom een duur van twee jaar passend zou zijn.

4. Daarenboven betwist verzoekende partij de redenen die verwerende partij heeft aangevoerd om hem geen termijn van vrijwillig vertrek toe te kennen, zoals blijkt uit de hierboven ontwikkelde middelen ("2.1. GRIEVEN TEGEN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN").

Indien de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal noodzakelijkerwijze ook het inreisverbod moeten worden vernietigd (zie RvV 15 september 2017, T. Vreemd. 2018, 52).

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet zal dan immers geen toepassing meer kunnen vinden.

5. Ten slotte betwist verzoeker de motivering op grond waarvan hem een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd indien geen termijn voor vrijwillige vertrek is toegestaan. De Dienst Vreemdelingenzaken dient echter te motiveren omtrent de duur van het inreisverbod.

Opnieuw blijkt echter dat het bestreden inreisverbod exact dezelfde motivering overneemt als diegene die terug te vinden is in het bevel om het grondgebied te verlaten. Men kan dus moeilijk voorhouden dat een specifieke motivering werd gegeven ter ondersteuning van het inreisverbod.

De enige specifieke motivering is de volgende: "Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en te werken zonder arbeidskaart noch single permit. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel".

Dit is een volstrekt type-motivering.

Deze motivering van de beslissing is dus manifest onvoldoende. Dit is duidelijk niet afdoende om verzoeker in staat te stellen om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de desbetreffende beslissing te nemen. Derhalve is de beslissing in strijd met de formele motiveringsplicht.

Bovendien, zoals hierboven uiteengezet, staat geenszins vast dat verzoeker zonder wettig verblijf in België verbleef. Door verwerende partij werd namelijk niet betwist dat hij nog maar 17 dagen in België verblijft, en derhalve nog in wettig verblijf was op het moment dat het inreisverbod werd genomen. Niets staat aldus de bewering dat verzoeker niet zou getwijfeld hebben om op illegale wijze in België te verblijven.

De beslissing steunt dus niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11, § 1 tweede lid van de Vreemdelingenwet, daar de motivering omtrent de duur van het inreisverbod niet afdoende is.

Besluit:

Het middel is in zijn geheel gegrond is, en de bijlage 13sexies ten aanzien van verzoeker moet dan ook vernietigd worden.”

De verzoekende partij voert onder meer aan dat het inreisverbod werd genomen omdat ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn werd genomen. Zij stipt aan dat ze grieven heeft aangevoerd tegen de beslissing om haar geen termijn toe te kennen en ze meent dan ook dat het inreisverbod niet op deze grond had mogen genomen worden.

Zoals uit de bespreking van de voorgaande middelen blijkt heeft de Raad vastgesteld dat de beslissing om geen termijn toe te kennen impliciet doch zeker werd ingetrokken door de verwerende partij nu ze een nieuwe beslissing genomen heeft op 18 maart 2020 waarbij aan de verzoekende partij een termijn van zeven dag werd toegekend. Aangezien de verwerende partij haar beslissing impliciet doch zeker heeft ingetrokken is de rechtsgrond waarop het inreisverbod gebaseerd is komen te vervallen. Aldus kan de verzoekende partij worden gevolgd dat het inreisverbod dat het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten, om deze redenen dient te worden vernietigd.

Het derde middel dat uitsluitend gericht is tegen het inreisverbod is in de aangegeven mate gegrond. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 8 maart 2020, worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU